

BONDGENOOT

Uiteindelijk heb ik de leegte in mezelf overwonnen en ben ik tot volledige ontplooiing gekomen. Maar nu loop ik wel heel ver op de zaken vooruit. Laat ik bij het begin beginnen.

Ik ben één van de cellen van de mens. Om precies te zijn: ik ben een immuuncel. De andere cellen spreken mij aan met 'Bondgenoot'. Mijn thuisbasis is het beenmerg. In tegenstelling tot de meeste andere cellen, verblijf ik niet in één bepaald orgaan, maar ben ik voortdurend op reis in de mens. Ik doorkruis daarbij ieder orgaan en verbind me met iedere cel.

Ik heb een dubbele taak, namelijk die van soldaat en die van politieagent. Enerzijds bescherm ik de mens tegen vijanden en indringers, anderzijds bewaak ik de orde en harmonie in het lichaam.

Zo dood ik bacteriën en virussen wanneer ze de mens bedreigen en treed ik op tegen cellen die hun werk niet goed doen. Op die manier probeer ik de mens te helpen gezond te blijven en goed te functioneren.

Toch gaat de vergelijking met een soldaat of een politieagent niet helemaal op, omdat ik ook nog andere taken heb. Zo herinner ik alle cellen bijvoorbeeld aan hun eigen, unieke opdracht en moedig ik ze aan hun werk zo goed mogelijk te doen. Ook versterk ik het teamgevoel onder de cellen, zodat ze samen tot veel meer in staat zijn dan ieder afzonderlijk.

Tot slot heb ik ook nog te maken met de inspiratie en het levensgeluk van de mens. Hoe ik daar precies mee te maken heb, zal ik je straks vertellen.

Grote Wijsheid

Ik word, net als alle andere cellen in de mens, geleid door Grote Wijsheid. Het is niet bekend wat Grote Wijsheid precies is en het is ook niet bekend hoe hij de miljarden cellen van de mens tegelijkertijd kan aansturen. Sommigen denken dat Grote Wijsheid dat kan omdat hij alomtegenwoordig bewustzijn is en op die manier bij alle cellen tegelijk kan zijn. Anderen beweren dat Grote Wijsheid 'DNA' is. Ze zeggen dat DNA zich in de kern van iedere cel bevindt en dat het, via ingewikkelde scheikundige processen, elke cel ertoe aanzet precies datgene te doen waarvoor hij bestemd is. Dat laatste klopt wel met mijn eigen ervaringen. Ik heb namelijk geregeld het gevoel dat ik van binnenuit geleid word en dat ik aanwijzingen krijg over wat ik het beste met mijn leven kan doen.

Hoewel de meningen over Grote Wijsheid dus uiteenlopen, is iedereen het er wel over eens dat Grote Wijsheid heel belangrijk is voor de mens. Wanneer Grote Wijsheid zich namelijk in de mens manifesteert, is de mens gezond, sterk en vitaal, maar als Grote Wijsheid zich om de één of andere reden uit de mens terugtrekt, is de mens ongelukkig en lijkt hij meer dood dan levend. Dat laatste heb ik zelf meegemaakt.

Mijn jeugd

Vroeger had ik een sterk contact met Grote Wijsheid. Ik borrelde altijd van enthousiasme, creativiteit en levensgeluk en ik deed niets liever dan mijn beste beentje voorzetten om de cellen van de mens te helpen. In elke situatie wist ik precies wat ik moest doen. Ik herinner me bijvoorbeeld nog de eerste keer dat ik een bacterie tegenkwam die de mens bedreigde. Ik had nog nooit een bacterie gezien en toch herkende ik het gevaar direct, en wist ik ook precies hoe ik moest handelen om de mens tegen dit gevaar te beschermen. In de loop der jaren leverde ik zware gevechten tegen tal van ziektes. Met gevaar voor eigen leven wierp ik me daarbij in de strijd voor het behoud van de cellen om mij heen.

Daarnaast herinnerde ik elke cel die ik tegenkwam aan zijn opdracht. Wanneer ik in de buurt van een cel kwam, dan voelde die cel zich als vanzelf gestimuleerd om zijn werk zo goed mogelijk te doen. Het leek wel alsof de cellen van de mens meer zin kregen wanneer ik in de buurt kwam. Daarom vond iedereen het fijn als ik er was. Ik had een gelukkige jeugd, maar mijn geluk was niet blijvend.

**Het leven
verliest
zijn glans**

Geleidelijk aan sloop er ongeluk in de mens. Niemand wist precies hoe het ongeluk in de mens had postgevat, maar ik heb altijd het gevoel gehad dat ik er op de een of andere manier schuld aan had. Ik heb namelijk een zware strijd verloren voor de mens. Het gevecht heeft jaren geduurd en de mens is in die tijd bij herhaling heel gemeen behandeld. Ik wil daarover niet in detail treden, maar de mens heeft echt enorm geleden! Ik heb dat met lede ogen moeten aanzien; ik kon er niets aan doen. Ik ben daar kapot aan gegaan. Het leven waar ik tot dan toe zo enthousiast over was, verloor zijn glans. Het hoefde niet meer voor mij. Eigenlijk ben ik toen een beetje dood gegaan. Ik heb dat echter aan niemand laten merken. Voor de buitenwereld ben ik mooi weer blijven spelen, maar diep van binnen voelde ik me niet gelukkig.

In plaats van door de mens te reizen, bleef ik steeds vaker thuis in het beenmerg en keek televisie. Wanneer ik op televisie alle ellende, ziekten en oorlogen in de mens zag, werd ik niet meer zoals vroeger bevlogen door een verlangen om te helpen. Steeds vaker overweldigde mij een gevoel van onmacht, omdat ik in mijn eentje toch niets aan al die ellende kon doen. Het was net alsof ik het contact met Grote Wijsheid had verloren.

Tweestrijd Het was mijn taak om de mens te helpen en te beschermen en daar was ik altijd trots op geweest, maar door alles wat er gebeurd was, dacht ik geregeld: 'Waarom zou ik zoveel moeite doen? Waarom zou ik mijn leven op het spel zetten voor een ander? Waarom zorg ik niet gewoon dat ik het zelf goed heb?' Ik worstelde met die vragen en probeerde ze van me af te schudden, want ik wilde zo niet denken. Het was immers mijn opdracht de cellen van de mens te beschermen!

Toch kwamen de vragen steeds vaker in mij op en begonnen ze mij ook steeds logischer in de oren te klinken. Ik kan me nog goed de eerste keer herinneren dat ik een bedreigde cel niet te hulp schoot. Ik zei tegen mezelf: 'Waarom zou ik?' Direct daarna voelde ik me enorm schuldig en wist ik dat ik fout zat. Het voelde alsof ik mijn bestemming miste en dat gaf me een heel ongelukkig gevoel. Om mijn schuldgevoel te sussen, zocht ik naar excuses en verweerde ik me met: 'Iedereen is toch voor zichzelf bezig!' en 'Ik kan in mijn eentje de wereld toch niet veranderen?'

In de loop der jaren liet ik de cellen van de mens steeds vaker aan hun lot over. Alleen wanneer ik zelf in gevaar kwam verweerde ik me nog. Achteraf bekeken zou je kunnen zeggen dat ik de cellen van de mens liet stikken, ook al voelde ik dat toen niet zo. Ik voelde wel dat als de mens te gronde ging, mij dat uiteindelijk ook op zou breken. Maar zover was het toch nog lang niet? En bovendien: ik kon daar in mijn eentje toch niet echt iets aan veranderen? Er was nu eenmaal honger, ziekte en dood. Dat hoorde bij het leven. Ik zei tegen mezelf: 'Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen leven', en dat klonk mij goed in de oren. Ik bad tot Grote Wijsheid: 'Heer, bescherm mij, zorg dat ik het goed heb', en ik vond dat ik bevoorrecht was dat ik over zo'n diep geloof beschikte.

Ieder voor zich

Eens op een avond keek ik in het beenmerg naar een actualiteitenprogramma op de televisie. Cellen waren daarin heftig met elkaar in discussie. De meningen en oordelen vlogen over en weer.

‘Tjonge jonge, wat ze daar in de lever uitspoken, dat is toch ongehoord’, sprak een darmcel, en hij vervolgde: ‘Dat ze daar in de galblaas niks aan doen snap ik niet hoor’.

Een longcel vond dat de problemen in de gal en de lever nog wel meevielen vergeleken met wat er in het bot gebeurde.

‘In het bot zijn de echte normen en waarden duidelijk verziekt, logisch dat dit tot problemen leidt’, oordeelde hij luid.

Niercel had nog weer een andere mening.

‘In de hersenen denkt iedereen dat het alleen om hemzelf draait’, sprak hij deftig, ‘er wordt daar zo eindeloos doorgedacht en ontleed, dat de liefde is zoekgeraakt.’

Darmcel mengde zich opnieuw in het gesprek.

‘Het gerucht gaat dat het hart moet bezuinigen. Er zal voortaan minder bloed rondgepompt worden’, zei hij en hij was duidelijk trots op wat hij te vertellen had.

Ik zuchtte diep. Wat een ellende in de mens. Ik was blij dat het in het beenmerg allemaal best wel oké ging. Toch lukte het me niet om de problemen van de mens helemaal van mij af te zetten. Diep van binnen bleven ze knagen. Mijn opdracht leek ver weg en ik voelde me niet gelukkig zoals vroeger. Ik voelde me leeg.

Af en toe ging ik nog wel eens op pad. Ik zocht dan vooral de ‘leuke plekjes’ op. Vakantie werd dat genoemd. Je nam vakantie om bij te komen van alle spanningen in je leven. Tijdens de vakantie kon je genieten van je welverdiende rust. Genieten was een modewoord geworden in de mens. Je had er recht op, werd algemeen beweerd. Genieten deed je voor de televisie en door allerlei dingen voor jezelf te kopen.